

Poljaku se je radovala duša; njegove ustnice so se tresle, kot bi hotele izreči veliko željo in hkrati z njo — blagoslov.

„Da nas še obiščete!“

„Gotovo, gospod Poljak!“

„Dajte mi roko, da res!“

Segla sta si v roke. Tudi Malči mu je podala desnico in pristavila skoro proseče: „Da boste mož-beseda!“

Izklesal Fr. Robba.

Levi angel ob tabernakeljnu v ljubljanski stolnici.

X.

Ko se je vrnil Podlesnik v grad, je bila ondi že vsa družba na balkonu. Smeh, govorjenje, dovtipi — vse je odmevalo po sicer enoličnem gradu. Egon je bil pripeljal s seboj tovariša, ki je bil dober humorist, lep človek, nepremagljiv premagovavec ženskih src, a sicer dokaj plitve izobrazbe in zaradi denarja izredno nadut.

Ko je stopil v družbo mladi profesor, je nastal ofiциelni mir in molk za nekaj časa. A častnika sta se hitro otresla „ozirov“ in se zabavala kot prej z gospicama. Podlesnik je motril kot neaktiven član zabave veselo skupino. Edino z gospo je mogel izpregovoriti nekaj besedi, dasi je tudi ona zadivljena gledala svojega lepega sinčka in se smejala dovtipom njegovega prijatelja do solz. Doktorju se je pa zdelo, da nekdo čita stare humoristične časnike, katere je prebiral včasih po dunajskih kavarnah . . . Misli je, da se takoj poslovil. Pa ni še hotel. Dobre volje je bil in sklenil je, da jim malo ponagaja. Zato je iskal samo prilike, da je prišel do besede. Tedaj je pa začel staviti vsa mogoča vprašanja: o taktiki starih vojskovodij, o bitkah, o smrtnih dnevih raznih slavnih generalov, o novejših iznajdbah, proizvodih v literaturi in glasbi — sploh je govoril zelo vsestransko, kar so dale njegove temeljite študije.

S takimi vprašanji je hotel olikano a malo omikano družbo — umoriti. In to je dosegel. Pojavile so se častnikoma take vrzeli na vsakem polju, da je vsa družba vidno opazila njuno zadrego ter bila malone slabe volje. In ob tej priliki je Podlesnik nenadoma vstal in se poslovil.

Irma hitro opozori Jeleno, naj ga zadrži, češ njegova ne sme zadnja obveljati. Sedaj smo se mi dolgočasili, poslej naj se pa on in naj sedi mirno ter se uči nekoliko olike. Zato mu Jelena hitro zastavi pot in ga pogleda v oči, prvič tisti večer; zakaj doslej še ni bil vreden enega pogleda. Porte-épée novodošlega častnika se ji je zdel bolj interesanten, kot suhoparni doktor.

„Gospod doktor, Vi počakate čaja!“

„Ne bom, gospica! Oprostite!“

„Zakaj ne? Ali ste trudni?“

„Nisem!“

„Imate delo?“

„Nimam, gospica!“

„Torej ostanete!“

„Ne bom, gospica!“

„In če Vas prosim?“

„Tudi ne morem!“